

sættelser. Det afgørende for, hvem der skal ske påklage til, er sælgers skatteansættende myndighed.

Hvis den skatteansættende myndighed for sælger er en *kommunal skattemyndighed*, skal skatteankenævnet i sælgers kommune behandle en klage fra køber eller de øvrige sælgere over den kommunale skatteforvaltnings afgørelse vedrørende en overdragelsessum eller fordeling som nævnt i stk. 2. Da det er den kommunale skattemyndighed i sælgers kommune, der har truffet afgørelsen for køber og de eventuelle øvrige sælgere, skal det også være skatteankenævnet i sælgers kommune, der skal behandle en klage fra køber eller de øvrige sælgere over den kommunale skattemyndigheds afgørelse. Det gælder, selvom klager er et selskab. Forslaget udgør på dette punkt en fravigelse fra reglerne i skattestyrelseslovens § 12 A.

I *øvrige* tilfælde, dvs. når sælgers skatteansættende myndighed ikke er en kommunal skattemyndighed, behandler Landskatteretten en klage fra køber eller de øvrige sælgere over den skatteansættende myndigheds afgørelse (dvs. told- og skatteforvaltningens) afgørelse vedrørende fordelingen. Dette gælder, selvom køber eller de øvrige sælgere er en fysisk person. Da det er sælgers skatteansættende myndighed, der har truffet afgørelse med bindende virkning for køber eller de øvrige sælgere, er det sælgers skatteansættende myndighed, der er bestemmende for, hvem køber eller de øvrige sælgere skal klage til.

Klage over en afgørelse vil således i alle tilfælde ske til det næste led i klagesystemet, uanset om klager skifter fra den ene part til den anden part. Dette kan illustreres i følgende enkle eksempel:

Parterne har aftalt, at en bygning ved overdragelse af en fast ejendom indgår med 1,5 mill. kr. Den skatteansættende myndighed finder, at værdien skal være 1,8 mill. kr. Sælger påklager den skatteansættende myndigheds afgørelse til skatteankenævnet. Skatteankenævnet nedsætter værdien til 1,3 mill. kr., hvilket har direkte bindende virkning for køber. Denne kendelse finder køber forkert. Hvis køber vil påklage skatteankenævnets kendelse, skal dette ske til Landskatteretten. Det skyldes, at skatteankenævnet har truffet en direkte bindende afgørelse for køber. Derfor skal købers klage over skatteankenævnets kendelse ske til Landsskatteretten, idet kun Landsskatteretten efter skattestyrelsesloven kan ændre en kendelse fra et skatteankenævn.

Efter forvaltningsloven skal den myndighed, der skal træffe en afgørelse, foretage partshøring. Dette har til formål at sikre, at den, der er part i en sag får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske grundlag for afgørelsen inden der træffes

afgørelse. Hermed får parterne på såvel køber- som sælgersiden mulighed for at kunne udtale sig eller indtræde i en sag vedrørende overdragelsessum og fordeling af denne på enkeltaktiver.

Har en skatteyder eller Skatteministeriet indbragt spørgsmålet om en overdragelsessum eller fordeling for domstolene, vil Skatteministeriet underrette de øvrige parter herom med henblik på, at de kan indtræde i sagen.

Det foreslåede stk. 6 er en regel, der har til formål at sikre, at en ændret værdiansættelse for den ene af parterne, medfører en tilsvarende ændring (med modsat fortegn) for den anden part. Efter den foreslåede bestemmelse skal enhver ændring af sælgers salgssum for et aktiv have som konsekvens, at købers anskaffelsessum for det pågældende aktiv også ændres. Endvidere skal enhver ændring af købesummen hos køber af et aktiv som konsekvens have, at sælgers salgssum for det samme aktiv ændres tilsvarende. Det vil sige, at ved enhver ændring af værdien af et aktiv for den ene part, skal værdien også for den anden part for det samme aktiv ændres.

Efter den foreslåede bestemmelse skal ændringen for den anden part som anført ske ved *enhver* ændring, dvs. uanset om den ændrede skatteansættelse er foretaget af en skattemyndighed (det være sig en kommunal eller statslig skattemyndighed), et skatteankenævn, Landsskatteretten eller følger af en domstolsafgørelse. Det foreslås endvidere i bestemmelsen som en praktisk regel fastsat, at det er den skatteansættende myndighed for sælger, der, når der er truffet endelig afgørelse om værdiansættelsen, skal træffe den bindende afgørelse for køber eller de øvrige sælgere.

Til nr. 27

Afskrivningslovens § 51 går ud på, at for afskrivningsberettigede aktiver til brug for forsøgs- og forskningsvirksomhed kan skatteministeren give tilladelse til, at afskrivning kan påbegyndes før igangsættelsen af den erhvervsvirksomhed, hvorpå forsøgene eller forskningen tager sigte. Efter § 34 i den tidligere afskrivningslov, var kompetencen tillagt Ligningsrådet. Ved bekendtgørelse nr. 565 af 2. juli 1999 er der fastsat nærmere regler for hvilken myndighed, der har kompetence til at træffe afgørelser vedrørende disse anmodninger.

Det foreslås at koordinere bestemmelsen med ligningslovens § 8 B. Efter de gældende regler i ligningslovens § 8 B, stk. 1, kan der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fratrækkes udgifter, som er afholdt til forsøgs- og forskningsvirksomhed i tilknytning til den skattepligtiges erhverv. Aktie- og an-